

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Marc Levy

Unde ești?

Traducere din franceză de
Marie-Jeanne Vasiloiu

Lui Louis
Lui M.

PRIMA PARTE

S-a născut în ziua de 14 septembrie 1974, ora opt dimineața, la 15°30' latitudine nordică și 65° longitudine vestică — aceste coordonate îi situau leagănul într-o insuliță din largul coastelor honduriene. Nimeni n-a dat vreo atenție acestei nașteri, a 734-a înscrisă în registru. În primele două zile de viață, dezvoltarea i-a fost tratată cu cea mai mare indiferență. Parametrii vitali îi erau stabili, așa că nu exista niciun motiv pentru ca evoluția să-i fie urmărită în mod special. I s-a acordat același tratament de care se bucurau toți nou-născuții de genul lui; constantele îi erau înregistrate — conform uzanței — la fiecare șase ore. Dar în ziua de 16 septembrie, la ora 14, rezultatele analizelor la care fusese supus au atras atenția unei echipe de oameni de știință din Guadelupa. Creșterea sa, care părea să iasă din norme, îi puna pe gânduri. În cursul serii, responsabilul echipei însărcinate să-l supravegheze nu și-a mai putut ascunde temerile, așa că și-a contactat de îndată confrății americani. Se petrecea un eveniment de mare importanță: metamorfoza acestui bebeluș cerea ca atenția întregii omeniri să se îndrepte spre el. Rod al unirii frigului cu

căldura, primejdiosul lui caracter începea să se manifeste. Dacă surioara lui mai mică, Elaine, născută în luna aprilie a aceluiași an, nu trăise decât unsprezece zile, fiindcă nu izbutise să acumuleze suficientă forță, el, în schimb, creștea cu o viteză alarmantă, atingând, în două zile, o mărime îngrijorătoare. În cea de a treia seară a vieții sale, încercă să se miște în toate direcțiile. Se învârtea în jurul propriei sale axe, dovedind o vitalitate crescândă și pă-rând nehotărât încotro s-o apuce.

Abia în noaptea de 16 spre 17 septembrie, la ora două — pe când îi veghea leagănul la lumina unui neon zumzător, stând aplecat asupra unei mese acoperite cu foi de analize, coloane de cifre și diagrame, care aproape că se confundau cu niște electrocardiograme — profesorul Huc ajunsese la concluzia că evoluția bebelușului cerea ca acesta să fie botezat cât mai iute, parcă pentru a alunga o primejdie amenințătoare. Ținând cont de uluitoarele sale mutații, existau puține șanse ca lucrurile să rămână în stadiul în care se aflau. Prenumele pruncului fusese ales chiar mai înainte ca acesta să fi fost conceput: avea să se numească Fifi. La 17 septembrie 1974, ora opt dimineața, Fifi își făcu intrarea în istorie, depășind viteza de 120 km/h. În acea clipă fu calificat, oficial, de către meteorologii de la CDO¹ din Pointe-à-Pitre, precum și de către colegii lor de la NHC² din Miami, ca uragan de clasa întâi, pe scara Saffir Simpson. În zilele următoare, clasa avea să i se schimbe, trecând cu toată rapiditatea în a doua, spre marea neliniște a tuturor profesorilor care îl studiau. La ora 14, Fifi ajunsese la o viteză de 138 km/h;

¹ CDO (Centre des Ouragans) – Centrul de Uragane.

² NHC (National Hurricane Center) – Centrul Național de Uragane.

în aceeași seară, atinse 150 km/h. Dar cea mai mare îngrijorare pe care o stârnea se datora poziției sale, care se schimbaseră în mod primejdios: de acum, se situa la 16°30' latitudine nordică și 81°70' longitudine vestică. Atunci a fost declarată alertă maximă. La 18 septembrie, ora două noaptea, Fifi atinse coasta nordică a Hondurasului, măturându-o cu rafale de vânt ce atinseră o viteză de aproape 240 km/h.

Aeroportul Newark. Taxiul a lăsat-o la marginea trotuarului și a dispărut în tumultul vehiculelor care grăvesc în jurul terminalelor; ea îl urmărește pierzându-se în depărtare. Uriașul sac de culoare verde, care îi stă la picioare, aproape că are o greutate mai mare decât a ei. Îl ridică, face o strâmbătură și și-l pune pe umeri. Intră pe ușa automată a terminalului 1, traversează holul și coboară câteva trepte. La dreapta, se înalță spirala altei scări; în ciuda poverii care îi apasă spatele, urcă repede treptele și înaintează, cu pas hotărât, pe culoar. În fața unui bar scăldat într-o lumină portocalie se oprește și privește înăuntru, prin geamul vitrinei. Sprijiniți în coate de tejgheaua din melamină, vreo zece bărbați își beau berea, comentând cu glas tare rezultatele meciurilor ce defilează pe ecranul unui televizor pus pe un suport, deasupra capetelor lor. Ea împinge ușa de lemn cu un hublou mare în mijloc, intră și aruncă o privire atentă în jur, peste mesele roșii și verzi.

Îl vede: așezat în fundul sălii, lângă peretele de sticlă dinspre pistă. În fața lui, pe masă, stă un ziar îndoit; mâna

dreaptă îi sprijină bărbia, iar stânga i se joacă neglijent pe fața de masă din hârtie, desenând un chip cu creionul.

Ochii lui, pe care ea încă nu-i poate vedea, sunt pierduți în depărtările pistei de asfalt cu linii galbene, pe care avioanele rulează înainte de a-și lua zborul. Ea șovăie, o ia printre rândurile de mese din dreapta, pentru a se duce, pe neobservate, lângă el. Trece de frigiderul care toarce ușor și se apropie cu pași vioi, dar neauziți. Ajungând lângă tânărul care o așteaptă, îi pune mâna pe păr și i-l ciufulește cu tandrețe. Pe hârtia cu model de fagure, el a schițat chiar portretul ei.

— Te-am făcut să aștepti? întrebă ea.

— Nu, ai ajuns aproape la timp, abia acum mă faci să aștept.

— Ești de mult aici?

— N-am nici cea mai mică idee. Ce frumoasă ești! Stai jos.

Ea zâmbește și se uită la ceas.

— Avionul meu decolează peste o oră.

— Am să fac tot ce pot ca să-l pierzi, ca să nu-l iei niciodată!

— Atunci, decolez peste zece minute! spune ea, așezându-se.

— Bun, gata, îți promit că tac. Ți-am adus ceva.

El pune pe masă o punguță neagră, de plastic, și o împinge spre ea, cu vârful degetului arătător. Ea își înclină capul. E felul său de a spune: „Ce e asta?” Și, cum el îi înțelege și cea mai fugară expresie de pe chip, îi răspunde doar cu o mișcare a ochilor: „Deschide și ai să vezi”. Este un mic album cu fotografii.

El începe să-i întoarcă paginile. Pe prima, în alb și negru, doi copilași de doi ani, stând în picioare, se privesc, față în față, ținându-se reciproc de umeri.

— Este cea mai veche fotografie a noastră pe care am putut-o găsi, spune el.

Întoarce o foaie, continuându-și comentariul:

— Aici, ești tu și cu mine, la un Crăciun a cărui dată am uitat-o, dar încă nu aveam zece ani. Cred că e în anul în care ți-am dat medalionul meu de la botez.

Ea își strecoară mâna în sân și scoate lăntișorul cu medalionul Sfintei Tereza, de care nu se desparte niciodată. După alte câteva foi, ea îl întrerupe și descrie, la rândul său:

— În asta, aveam treisprezece ani, suntem în grădină, la tine acasă; tocmai te sărutasem. Era primul nostru sărut și tu mi-ai spus: „Ce scârboșenie”, când am vrut să te sărut cu limba. Iar aici, suntem după doi ani; de data asta mi-a venit mie rândul să spun: „Ce scârboșenie”, când ai vrut să dormim împreună.

Acum, Philip e cel ce ia cuvântul și arată altă imagine, pe verso.

— Și, un an mai târziu, după petrecerea aia, nu ți s-a mai părut deloc scârbos, dacă îmi aduc bine aminte.

Fiecare fotografie marchează o perioadă a copilăriei lor complice. Ea îl oprește.

— Ai sărit peste șase luni; nu e nicio fotografie de la înmormântarea părinților mei? Totuși, cred că atunci mi s-a părut că arătai cel mai sexy!

— Termină cu umorul ăsta anemic, Susan.

— Nu glumesc. Atunci te-am simțit, pentru prima oară, mai puternic decât mine, și asta îmi insufla, cu adevărat, siguranță. Știi, n-am să uit niciodată...

— Termină cu chestiile astea.

— ... că, în timpul priveghiului, tu te-ai dus să cauți verigheta mamei.

— Bun, putem schimba subiectul?

— Cred că tu mă faci, în fiecare an, să mă gândesc la ei; ai fost întotdeauna atât de atent, de prezent și de prevenitor, an de an, în timpul săptămânii în care le comemorăm accidentul!

— Acum trecem la altceva?

— Hai, continuă, îmbătrânește-ne, întoarce foile.

El o privește țintă; în ochi are o umbră. Ea îi zâmbește și continuă:

— Știam eu că e un gest egoist din partea mea să te las să mă conduci la avion.

— Suzan, de ce faci asta?

— Pentru că „asta“ înseamnă a-mi îndeplini, până la capăt, visurile. Nu vreau să sfârșesc ca părinții mei, Philip. I-ai văzut trăind doar ca să plătească rate. Și de ce? Ca să piară amândoi, proptiți într-un copac, în frumusețea aia de rablă, pe care tocmai și-o cumpăraseră. Toată viața lor n-a însemnat altceva decât două secunde la știrile de seară, pe care le-am văzut la frumusețea aia de televizor, pe care nici măcar nu-l plățiseră în întregime. Nu judec pe nimeni, Philip, dar eu vreau altceva, și dorința de a mă ocupa de semenii este o adevărată modalitate de a mă simți vie.

El o privește pierdut, admirându-i hotărârea. De la accident, ea n-a mai fost cu totul aceeași, ca și cum anii ar fi dat buzna la porțile revelioanelor, asemenea unor cărți de joc date câte două, pentru a fi împărțite mai iute. Cu excepția momentelor în care zâmbește, lucru care nu i se întâmplă prea des, Susan pare să aibă mai mult decât cei douăzeci și unu de ani pe care îi are de fapt. După ce a terminat ciclul Junior College, după ce a avut în buzunar diploma de Associate of Arts³, ea s-a angajat în Peace

³ Associate of/in Arts (amer.) – diplomă universitară în litere. (N.t.)

Corps, această asociație umanitară, care trimite tinerii în străinătate, pentru a acorda asistență.

În mai puțin de o oră, ea va pleca, vreme de doi ani nespuse de lungi, în Honduras. La câteva mii de kilometri de New York, va trece de cealaltă parte a oglinzii lumii.

*

În golful Puerto Castilla, ca și în Puerto Cortes, cei ce luaseră hotărârea să doarmă sub cerul liber renunțară. Vântul, care se întetise la sfârșitul după-amiezii, sufla acum cu putere. Nu era nici prima, nici ultima oară când se anunța o furtună tropicală; țara era obișnuită cu ploile, frecvente în acest anotimp. Ziua păru că se duce mai devreme la culcare, iar păsările se făcură nevăzute, în zbor, ceea ce era semn rău. Pe la miezul nopții, nisipul se ridică, formând un nor la câțiva centimetri de sol. Valurile începură să se umfle cu mare repeziciune, iar strigătele oamenilor, care se îndemneau unii pe alții să întărească amarele bărcilor, nici nu se mai auzeau.

În timp ce fulgerele brăzdau cerul, clocotul valurilor înspumate clătina primejdios pontoanele. Împinse de hulă, ambarcațiunile se loveau între ele, zgâriindu-și lemnul. La ora două și cincisprezece minute, cargoul *San Andrea*, lung de 35 de metri, fu azvârlit peste reci-furi și se scufundă în opt minute, cu o spărtură laterală pe toată lungimea. În același moment, la El Golason, micul aeroport din La Ceiba, avionul DC 3, de culoare gri-argintie, oprit în fața unui hangar, se înalță brusc în aer și ateriză de îndată la picioarele a ceea ce slujea drept turn de control; la bord nu avea niciun pilot. Cele două elice și ampenajul se rupseră în două. După

câteva minute, camionul-cisternă se culcă pe o parte și începu să alunece, în timp ce o jerbă de scânteii aprinse carburantul.

*

Philip își puse mâna peste mâna lui Susan, i-o întoarse și îi mângâie palma.

— Ai să-mi lipsești atât de mult, Susan.

— Și tu mie... al naibii de tare, știi doar!

— Sunt mândru de tine, chiar dacă te detest pentru că mă lași așa, de izbeliște.

— Gata, ne-am făgăduit că nu o să ne jeluim.

— Nu cere imposibilul!

Aplecați unul spre celălalt, împărtășeau tristețea unei despărțiri și emoția fericită a unei complicități vechi de nouăsprezece ani, ceea ce reprezenta aproape toată existența lor.

— O să-mi trimiți vești? Întrebă el, cu aerul unui băiețel.

— Nu!

— O să-mi scrii?

— Crezi că aș putea fi servită cu o înghețată?

El se întoarse și chemă chelnerul. Când acesta se apropie, îi comandă doi bulgărași de înghețată de vanilie, acoperiți cu ciocolată caldă, presărată cu migdale tăiate fin, totul stropit din belșug cu caramel lichid; așa era aranjamentul exact în care îi plăcea să mănânce acest desert, de departe favoritul ei. Susan îl privi țintă.

— Și tu?

— Eu am să-ți scriu de îndată ce-ți voi afla adresa de acolo.

— Nu, ai hotărât ce o să faci?

— Doi ani la Cooper Union⁴, apoi voi încerca să fac carieră într-o mare agenție de publicitate.

— Prin urmare, nu ți-ai schimbat părerea. Te rog să remarci că ce spun eu e o tâmpenie, fiindcă tu nu-ți schimbi niciodată părerea.

— Tu ți-o schimbi cumva?

— Philip, dacă ți-aș fi propus, n-ai fi venit cu mine, pentru că nu e genul tău de viață. Iar eu nu rămân aici, pentru că nu e genul meu de viață, așa că nu mai face mutra asta.

Susan își lungea cu poftă lingurița; din când în când, o umplea și o apropia de gura lui Philip, iar acesta se lăsa, docil, în voia ei. Ea curăță fundul cupei, încercând să culeagă ultimele fărâmițe de migdale lipite de pereții acesteia. Ceasul mare, de pe peretele din față, arăta ora 5 a acelei după-amiezi de toamnă. Urmă o stranie clipă de tăcere; ea își dezlipi nasul, pe care și-l strivise de geam, se aplecă peste masă, pentru a-și pune brațele în jurul gâtului lui Philip, și îi susură la ureche:

— Știi, îmi țâțâie fundul de frică.

Philip o îndepărtă puțin, ca s-o privească mai bine.

— Și mie.

*

La ora 3 noaptea, un prim val de 9 metri spulberă, în trecere, digul din Puerto Lempira, cărând tone de pământ și roci în portul care fu făcut literalmente praf. Macaraua metalică se îndoi sub forța vântului, iar brațul îi căzu, secționând puntea purtătorului de containere *Rio Platano*,

⁴ Cooper-Union — Școală de Arte Frumoase din New York.